

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D. ve věci

žalobce: **TERANO CZ s.r.o.**
sídlem Neustupného 1831/24, Praha 5
proti

žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 7, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 12. 2019, č.j. 56755-2/2019-900000-314

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

- 1 Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze dne 5. 2. 2020 domáhal přezkoumání rozhodnutí Generálního ředitelství cel (dále jen „žalovaný“, kterým je obecně označován též správní orgán 1. stupně, pokud rozlišení nemá význam pro samotný text odůvodnění) uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný rozhodl o odvolání žalobce proti rozhodnutí Celního úřadu pro hlavní město Prahu (dále též „správní orgán 1. stupně“ nebo „celní úřad“) ze dne 18. 9. 2019, č.j. 573669/2019-510000-12 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).
- 2 Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze správního deliktu podle ust. § 48 odst. 3 písm. b) zákona č. 242/2016, celního zákona, ve znění pozdějších předpisů

(dále jen „celní zákon“), kterého se žalobce dopustil tím, že v rozporu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 952/2013, kterým se stanoví celní kodex Unie, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „celní kodex“) poskytl správci cla nesprávné údaje, když v celních prohlášeních ev.č. 16CZ61000015NCCRT4 ze dne 22. 11. 2016, ev.č. 17CZ61000015Y5JWY7 ze dne 3. 2. 2017 a ev.č. 17CZ61000014PEYVS4 ze dne 8. 2. 2017 uvedl nesprávné údaje v kolonkách 34 – Země původu „TW“ Tchaj-wan namísto správného „CN“ Čínská lidová republika a tedy neuvedl ani přídatný kód „B999“ pro zboží pocházející z Čínské lidové republiky. Celní úřad žalobci prvostupňovým rozhodnutím uložil dle ust. § 46 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), úhrnnou pokutu dle ust. § 48 odst. 4 celního zákona ve výši 600.000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení v paušální výši 1.000 Kč.

- 3 Žalovaný v napadeném rozhodnutí změnil prvostupňové rozhodnutí pouze tak, že snížil pokutu uloženou žalobci prvostupňovým rozhodnutím z 600.000 Kč na 300.000 Kč, v zbytku napadené rozhodnutí potvrdil.
- 4 Z obsahu správního spisu Městský soud v Praze zjistil, že žalobce byl nepřímý zástupce společnosti SPORTISIMO s.r.o. (dále jen „deklarant“), která v rámci své obchodní činnosti dováží do České republiky řadu druhů spotřebního zboží a v posuzované věci byla deklarantem zboží – jízdních kol s kuličkovými ložisky. V návaznosti na zjištění Evropského úřadu pro boj proti podvodům (dále jen „OLAF“) zaznamenaných ve zprávě OLAF č. AM 2016/024-(2017)S02 a v závěrečné zprávě č. F/2016/0622/B1-OCM(2017)9349-12/05/2017, celní úřad určil, že výše uvedená celní prohlášení obsahovala nesprávné údaje, když v nich byla uvedena v kolonce 34a země původu kód TW - Tchaj-wan namísto CN - Čínská lidová republika, což způsobilo vyměření dovozního cla v nesprávné výši, neboť tím pádem nebyla zahrnuta sazba antidumpingového cla ve výši 48,5 %. Clo bylo deklarantovi celním úřadem doměřeno dodatečnými platebními výměry ze dne 13. 11. 2017, č.j. 137116-16/2017-510000-51, č.j. 137116-17/2017-510000-51 a č.j. 137116-15/2017-510000-51 a žalobci jako nepřímému zástupci deklaranta bylo doručeno Oznámení o projednání případu a sdělení před vydáním rozhodnutí ze dne 17. 9. 2018, č.j. 53297-7/2018-510000-12. Zástupce žalobce se následně dne 17. 10. 2018 dostavil k celnímu úřadu k nahlédnutí do spisu týkajícího se správního řízení ve věci podezření na spáchání správního deliktu, v rámci protokolu o nahlížení do spisu ze dne 17. 10. 2018 celní úřad stanovil lhůtu pro uplatnění práv v rozsahu oznámení do 1. 11. 2018. Následně zaslal žalobce vyjádření k oznámení o projednání případu. V návaznosti na něj vydal celní úřad rozhodnutí ze dne 7. 12. 2018, č.j. 535202/2018-510000-12, kterým rozhodl o tom, že se žalobce dopustil správního deliktu, když v celních prohlášeních uvedl nesprávné údaje a za výše uvedené celní delikty uložil žalobci úhrnnou sankci ve výši 600.000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení v paušální výši 1.000 Kč (dále též „první rozhodnutí o správním deliktu“). K odvolání žalobce žalovaný rozhodnutím ze dne 6. 2. 2019, č.j. 1445-2/2019-900000-314 (dále též „první rozhodnutí o odvolání“) rozhodl tak, že se první rozhodnutí o správním deliktu ruší a věc se vrací celnímu úřadu k novému projednání. Dne 18. 9. 2019 vydal celní úřad prvostupňové rozhodnutí a následně dne 6. 12. 2019 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, jak je uvedeno shora v tomto rozsudku.

Obsah žaloby

- 5 V prvním žalobním bodu žalobce namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí z důvodu nesprávného právního posouzení podmínek zproštění odpovědnosti žalobce ve smyslu ust. § 52 odst. 1 celního zákona a dále z důvodu nesprávného posouzení kroků, které bylo po žalobci možno požadovat, aby spáchání správního deliktu zabránil.
- 6 Dle žalobce žalovaný nesprávně posoudil naplnění podmínek zproštění odpovědnosti žalobce, tvrdí-li, že žalobce neprokázal, že vynaložil veškeré úsilí, aby spáchání správního deliktu zabránil.
- 7 Předně žalobce vycházel z osvědčení o zemi původu vydaných tchajwanským úřadem zahraničního obchodu („BOFT“) jakožto organizační složkou Ministerstva pro finanční záležitosti. Tato osvědčení jsou veřejnými listinami, a žalobce tedy v daném případě nevěděl, ani nemohl vědět, že předložením celních prohlášení může naplnit skutkovou podstatu správního deliktu, neboť v souladu se zákonem vycházel z pravosti a pravdivosti veřejných listin. Odpovědnost za správní delikt tak nemohla vzniknout, neboť byla fakticky způsobena nesprávným postupem orgánu veřejné správy. Žalobce, resp. deklarant mají nahlížet na veřejné listiny jako na pravé, dokud není prokázán opak, žalobce tedy nemohl zkoumat, zda osvědčení o původu zboží jako veřejné listiny vydané orgánem veřejné správy obsahovala pravdivé informace.
- 8 Dále žalobce namítl, že i kdyby bylo prokázáno, že byla předložena celní prohlášení obsahující nesprávný údaj o původu zboží, nemůže být dovozována odpovědnost žalobce za spáchání správního deliktu. I pokud by byla prokázána nepravdivost údajů uvedených v celních prohlášeních, je nutné posoudit veškeré okolnosti v této věci tak, že zprošťují žalobce odpovědnosti za naplnění skutkové podstaty správního deliktu. Pro odhalení nesprávnosti údajů bylo nezbytné dlouhé šetření pomocí vysoce specializovaného úřadu Evropské unie, OLAF, nadaného mnoha vyšetřovacími kompetencemi a správním aparátem, a to ještě ve spolupráci s místním orgánem veřejné správy – BOFT. Pokud je nutné k prokázání nepravdivosti informací uvedených v osvědčeních o původu zboží provedení kontroly vysoce specializovaným nadnárodním orgánem, nemůže být, dle názoru žalobce, dovozována jeho odpovědnost, pokud bere tyto informace za pravé a pravdivé.
- 9 Dále žalobce namítl, že žalovaný nesprávně posoudil možné kroky, které měl žalobce provést, aby mohlo být konstatováno, že nevynaložil veškeré úsilí, které lze po žalobci požadovat, aby spáchání správního deliktu zabránil. Žalobce považuje za nelogické tvrzení žalovaného, které naznačuje, že se žalobce mohl vyvarovat odpovědnosti za údajně spáchaný správní delikt, pokud by konkrétní celní zastoupení vůbec nepřevzal. To by ale v širším smyslu mohlo znamenat omezení značné části podnikatelských aktivit žalobce. Zároveň žalobce považuje za irrelevantní význam výše uvedeného tvrzení pro posouzení vynaložení veškerého úsilí, které je možné po žalobci požadovat.
- 10 Tvrdí-li žalovaný, že žalobce měl možnost nesrovnalosti vyplývající z odlišnosti osoby tchaj-wanského vývozce a dodavatele zboží řešit pomocí běžné komunikace s deklarantem a jeho dodavatelem, pak by taková komunikace nemohla přispět k odhalení skutečného původu zboží, když navíc sám dodavatel v jím vydaných listinách uvádí jako zemi původu

zboží Tchaj-wan. Není tak možné očekávat, že by komunikací s dodavatelem mohl žalobce získat jakékoli další informace či indicie o nepravdivosti údajů uvedených v těchto listinách. Tvrdí-li žalovaný, že žalobce mohl k ověření správnosti osvědčení o původu zboží podniknout některý z kroků, které mu umožňují provést celní předpisy, jako je např. prohlížení zboží, odběr vzorků, či žádost o závaznou informaci o původu zboží, pak ani taková opatření nemohou být považována za „veškeré úsilí“, neboť na jejich základě nelze v případě žalobce zjistit či ověřit informaci o zemi původu dováženého zboží. Ani tyto kroky by nevedly ke zjištění skutečností, které zjistil OLAF. *Prohlédnutí zboží či odebrání vzorku nemohlo upozornit žalobce, že předmětné zboží z Tchaj-wanu nepocházelo. Zbožím, o které v případě žalobce jde, jsou jízdní kola s kuličkovými ložisky, která nevykazují žádnou charakteristiku umožňující prohlédnutím nebo odebráním vzorku zjistit zemi jejich původu.* Stejný závěr je pak nutné aplikovat i na další navrhované opatření, a to podání žádosti o závazné posouzení. Žalovaný totiž uvedl, že žalobce by nemohl být sankcionován, pokud by jednal v souladu s rozhodnutím o závazném posouzení, dále ovšem uvedl, že tento závěr by samozřejmě neplatil, pokud by dané rozhodnutí bylo vydáno na základě nepravých, či padělaných dokladů. Ani tento krok by tedy nevedl k žádnému posunu. Pokud by žalobce požádal o závazné posouzení, pak by celní úřad rozhodoval o žádosti žalobce v době před vydáním zprávy OLAF na základě osvědčení o původu zboží, o jehož pravdivosti celní úřad před vydáním zprávy OLAF nepochyboval. Žalobce má tedy za to, že vynaložil veškeré možné úsilí k zabránění spáchání správního deliktu, protože opatření navržené celním úřadem by nikterak nepřispěla ke zjištění daných skutečností. Žalobce shrnul, že k naplnění liberačního ust. § 52 odst. 1 celního zákona dojde, pokud žalobce prokáže, že vykonal všechna opatření, která lze spravedlivě a rozumně požadovat a která je žalobce způsobilý objektivně provést. Mezi taková opatření není možné zařadit kroky, které navrhl žalovaný, jelikož nejsou způsobilé k odhalení skutečného původu zboží, ani kroky, které ze své podstaty mohl provést pouze vysoce specializovaný nadnárodní orgán, jakým je OLAF.

- 11 V druhém žalobním bodu žalobce brojí proti výši uložené pokuty, kterou považuje za zjevně nepřiměřenou vzhledem ke skutkovým okolnostem případu. Namítl, že pokuta ve výši 300.000 Kč mu byla uložena v situaci, kdy se stal obětí protiprávního jednání jiných osob, přičemž dodržel všechny standardy prověřování, které jsou v dané praxi obvyklé a které lze rozumně vyžadovat, a vycházel z veřejné listiny, která dosud nebyla zpochybněna. Žalobce se proto domnívá, že by od správního trestu mělo být upuštěno, nebo by měla být uložena pokuta pouze v symbolické výši.
- 12 Žalobce nesouhlasí s posouzením okolnosti, že byl držitelem statusu oprávněného hospodářského subjektu (AEO) a využíval s ním souvisejících výhod a zjednodušení, jako okolnosti přitěžující. Žalobcova odbornost a zkušenosti nemohly ovlivnit možnost odhalení nepravdivosti údajů uvedených v osvědčeních o původu, zvláště byl-li povinen považovat údaje uvedené ve veřejných listinách (kterými jsou osvědčení o původu zboží) za správné. Žalobce nesouhlasí ani s tvrzením, že další přitěžující okolností je, že se jednalo o vícečinný souběh stejnorodých správních deliktů spáchaných v určitém časovém období, kdy žalobce uváděl nesprávný údaj o zemi původu opakovaně. Jak již žalobce uvedl, pochybení nespáchal vědomě, ale sám, resp. deklarant, byl podveden ze strany dodavatelů (stal se tak právě obětí, za což má být navíc trestán pokutou). Žalobce po celou dobu jednal

v dobré víře v pravdivost osvědčení o původu a domnívá se proto, že skutečnost, že zmíněná celní prohlášení obsahující nepravdivé údaje, byla podávána v určitém časovém období opakovaně, nemůže jít k tíži žalobce.

- 13 K majetkovým poměrům žalobce namítl, že žalovaný se omezil pouze na konstatování, že v situaci, kdy uložená pokuta není pro žalobce likvidační či zcela zjevně nepřiměřená jeho majetkovým poměrům, není potřeba brát v úvahu žádné další možné nepříznivé dopady na žalobce. Žalovaný tak zcela rezignoval na posouzení vlivu uložené pokuty na podnikatelskou činnost žalobce. K tomu žalobce odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle níž měl žalovaný při stanovení výše pokuty zohlednit skutečnost, že žalobce jednal v dobré víře.
- 14 Alternativně žalobce navrhl, aby soud rozhodl o správním trestu tak, že se upouští od jeho uložení, případně že se pokuta ukládá pouze v symbolické výši, například 10.000 Kč.

Vyjádření žalovaného k podané žalobě

- 15 Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Vzhledem k podobnosti žalobních a odvolacích námitek se vyjádřil věcně stejně jako v napadeném rozhodnutí. Uvedl, že domněnka pravosti veřejných listin je aplikovatelná pouze na veřejné listiny vydané orgány České republiky; listiny vydané orgánem cizího státu je třeba opatřit předepsaným ověřením nebo doložkou českého zastupitelského úřadu, v případě Tchaj-wanu pak tzv. vyšším ověřením (superlegalizací), což v daném případě nebylo splněno. Dále žalovaný obhajoval svoji úvahu o možných krocích, které by vedly k závěru o vynaložení veškerého úsilí žalobcem, aby spáchání správního deliktu zabránil ve smyslu ust. § 52 odst. 1 celního zákona. Podle žalovaného se žalobce jako odborně znalá a zkušená právnická osoba po posouzení všech okolností dotčených dovozů mohl sám rozhodnout, zda přijme všechna rizika související s dovozem rizikové komodity, na jejíž dovoz z Čínské lidové republiky je dlouhodobě uvaleno antidumpingové clo, které je často obcházeno prováděním fiktivních dovozů z okolních států, obzvláště když prodejcem jízdních kol údajně původních v Tchaj-wanu je čínská společnost. Není podstatné, zda by komunikace s deklarantem a dodavatelem skutečně pomohla k odhalení původu zboží, ale uvedenou aktivitou by žalobce mohl prokázat, že se zjevnou nesrovnalostí mezi osobou vývozce z Tchaj-wanu uvedenou na osvědčeních o původu zboží a osobou vývozce uvedenou na fakturách pokusil alespoň nějakým způsobem řešit. Obdobně lze dle žalovaného argumentovat i v případě dalších činností uvedených v napadeném rozhodnutí, které mohl žalobce v souvislosti s podáním celních prohlášení provést za účelem ověření skutečného původu předmětného zboží. K závazné informaci o původu zboží ve smyslu čl. 33 celního kodexu žalovaný uvedl, že ani žalovaný, ani OLAF netvrdili, že žalobcem předložená osvědčení o původu zboží vydaná tchaj-wanskými orgány byla nepravá. V rámci šetření OLAF bylo prokázáno, že uvedená osvědčení o původu zboží byla vydána orgány k tomu oprávněnými na základě nepravdivých informací poskytnutých tchaj-wanským vývozcem zboží. Žalovaný se však neztotožňuje s tvrzením, že jednání v souladu se závaznou informací o původu zboží by nevedlo k žádnému posunu v případě, kdy by se zjistilo, že tato informace byla vydána na základě nepravých, nepravdivých nebo padělaných dokladů. Podle žalovaného by bylo možné považovat za vynaložení veškerého úsilí k zabránění spáchání správního deliktu i získání závazné informace o původu zboží před realizací

samotných dovozů tohoto zboží. Taková informace by byla vůči celním orgánům závazná pro všechny dovozy uskutečněné do okamžiku jejího případného pozdějšího zrušení, což by nepochybně posílilo právní jistotu žalobce v otázce původu předmětného zboží. Stejně tak nelze vyloučit, že by celní orgány mohly již v případě projednání žádosti o vydání závazné informace o původu zboží zjistit skutečný původ předmětného zboží. Žalovaný shrnul, že rozhodující pro nenaplnění liberačního důvodu uvedeného v ust. § 52 celního zákona byla naprostá nečinnost žalobce navzdory rizikovosti dováženého zboží a zjevnému rozporu mezi osobou vývozce a prodávajícího v předložených dokladech. Tuto nečinnost žalovaný nepovažuje za vynaložení veškerého úsilí a nemůže se spokojit s odůvodněním, že jakékoli další kroky by pravděpodobně k odhalení skutečného původu zboží stejně nevedly.

- 16 K námitce do výše pokuty, ohledně nesprávného posouzení přitěžujících okolností, žalovaný uvedl, že osvědčení AEO zajišťuje držiteli snadnější přístup k celním zjednodušením a další výhody, avšak současně se zvyšuje podíl odpovědnosti držitele uvedeného statusu za správné provedení tohoto řízení. Podle žalovaného je právě odbornost a zkušenost žalobce, které mj. vedly k získání statusu AEO, nutno zohlednit k jeho tíži. Žalobce si musel být vědom rizikovosti dovozů předmětného zboží, za které bylo placeno osobě sídlící v Čínské lidové republice. Stejně tak si ze své pozice mohl a měl být vědom existence dalších postupů, které mohly být provedeny za účelem prověření skutečného původu zboží. Dále bylo podle žalovaného při stanovení výše pokuty nezbytné posoudit i skutečnost, že v řízení bylo prokázáno spáchání uvedeného správního deliktu žalobcem v určitém časovém období celkem třikrát. K posouzení vlivu uložené pokuty na podnikatelskou činnost žalobce žalovaný uvedl, že při stanovení výše pokuty nemohl hodnotit nepříznivé dopady na žalobce, a to z důvodu nekonkrétnosti žalobcova tvrzení. K námitce nezohlednění dobré víry žalovaný uvedl, že s ohledem na žalobcovu zkušenost není možné považovat jeho dobrou víru v údaje uvedené v osvědčeních o původu zboží za polehčující okolnost. K tomuto závěru žalovaný dospěl z důvodu existence zjevných rozporů mezi osobou vývozce z Tchaj-wanu uvedenou v osvědčeních o původu zboží a osobou prodávajícího uvedenou na obchodních fakturách.

Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

- 17 Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního - dále jen „s.ř.s.“), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s.ř.s.).
- 18 Soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. bez jednání, protože žádná ze stran s takovým postupem nevyjádřila nesouhlas.
- 19 Napadeným rozhodnutím bylo potvrzeno rozhodnutí správního orgánu 1. stupně o tom, že se žalobce dopustil správního deliktu dle ust. § 48 odst. 3 písm. b) celního zákona. Žalobce přitom žádnými konkrétními argumenty nerozporuje, že údaje o původu zboží uvedené v dotčených celních prohlášeních byly v rozporu s tím, jakého původu předmětné zboží v skutečnosti bylo.

- 20 Podle ust. § 48 odst. 3 písm. b) celního zákona se právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že v rozporu s přímo použitelným předpisem Evropské unie poskytne správci cla nesprávný údaj nebo doklad.
- 21 Podle ust. § 52 odst. 1 celního zákona právnická nebo podnikající fyzická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila.
- 22 Podle čl. 15 odst. 2 celního kodexu podáním celního prohlášení, celního prohlášení pro dočasné uskladnění, vstupního souhrnného celního prohlášení, výstupního souhrnného celního prohlášení, prohlášení o zpětném vývozu nebo oznámení o zpětném vývozu určitou osobou celním orgánům nebo podáním žádosti o povolení nebo o jakékoliv jiné rozhodnutí se dotýčná osoba stává odpovědnou a) za správnost a úplnost informací uvedených v celním prohlášení, oznámení nebo žádosti; b) za pravost, správnost a platnost dokladu podporujícího prohlášení, oznámení nebo žádosti; c) případně za dodržení všech povinností v souvislosti s propuštěním zboží do daného celního režimu nebo s prováděním schválených operací.
- 23 Dle čl. 15 odst. 2 celního kodexu se první pododstavec tohoto ustanovení rovněž vztahuje na poskytování jakýchkoliv informací v jakékoliv podobě požadovaných celními orgány nebo jim předložených. Jestliže prohlášení nebo oznámení podává nebo informace poskytuje člen zástupce dotyčné osoby podle článku 18, je povinnostmi uvedenými v prvním pododstavci tohoto odstavce tohoto odstavce vázán i celní zástupce.
- 24 Podle čl. 18 odst. 1 celního kodexu se každá osoba může nechat zastoupit celním zástupcem. Toto zastupování může být přímé, kdy celní zástupce jedná jménem a na účet jiné osoby, nebo nepřímé, kdy celní zástupce jedná vlastním jménem, ale na účet jiné osoby.
- 25 Podle čl. 60 odst. 1, 2 celního kodexu (1) zboží zcela získané v jediné zemi nebo na jediném území se považuje za zboží pocházející z této země nebo z tohoto území. (2) Zboží, na jehož výrobě se podílí více než jedna země nebo jedno území, se považuje za zboží pocházející ze země nebo území, kde došlo k jeho poslednímu podstatnému hospodářsky odůvodněnému zpracování nebo opracování, které bylo provedeno v podnicích k tomu vybavených a které vyústilo v nový výrobek nebo představuje důležitý stupeň výroby.
- 26 Městský soud v Praze před vypořádáním jednotlivých žalobních bodů podotýká, že text žaloby obsahuje obdobné argumenty jako text žalobcova odvolání podaného ve správním řízení, kdy celé pasáže odvolání byly žalobcem převzaty do žaloby. Městský soud je přitom toho názoru, že žalobci se v napadeném rozhodnutí dostalo dostatečné a srozumitelné odpovědi na veškeré jeho odvolací námitky. Žalobce v podané žalobě nepřináší žádné relevantní argumenty, kterými by zpochybňoval vyřčené právní a skutkové závěry žalovaného. Vzhledem k tomu, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené a pouze tak žalobci poskytnout „jinou“ či „lepší“ odpověď na jeho námitky, bude soud v případě shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.7.2007, č.j. 8 Afs 75/2005-130 publikovaný

pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2.7.2007, č.j. 4 As 11/2006-86, ze dne 29.5.2013, č.j. 2 Afs 37/2012-47). K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že správní soud je povinen reagovat na každou z dílčí argumentace a tu obsáhle vyvrátit, jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3.4.2014, č.j. 7 As 126/2013-19).

- 27 Žalobce v prvním žalobním bodu namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí pro nesprávné posouzení podmínek zproštění odpovědnosti žalobce dle ust. § 52 odst. 1 celního zákona.
- 28 Podstatnou pro posouzení naplnění správního deliktu dle ust. § 48 odst. 3 písm. b) celního zákona je skutečnost, že žalobce byl v případě šetřeného dovozu nepřímým celním zástupcem deklaranta. Žalobce byl tedy v pozici deklaranta a jednal vlastním jménem.
- 29 Z výše uvedeného vyplývá, že žalobce se tím, že vlastním jménem podal celní prohlášení, stal odpovědným za správnost a úplnost informací uvedených v celním prohlášení. Žalobce byl odpovědným za správnost údajů uvedených v celním prohlášení, pravost přiložených dokladů a dodržení všech povinností v souvislosti s propuštěním zboží do celního režimu.
- 30 Odpovědnost žalobce za správní delikt ve smyslu ust. § 48 odst. 3 písm. b) celního zákona, tedy za poskytnutí nesprávného údaje, je konstruována jako odpovědnost objektivní, tedy odpovědnost bez ohledu na zavinění, přičemž ust. § 52 odst. 1 celního zákona připouští pouze možnost liberace.
- 31 Z ust. § 52 odst. 1 celního zákona i ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu pak vyplývá, že bylo na žalobci, aby tvrdil a prokázal konkrétní skutečnosti odůvodňující uplatnění výjimečného institutu liberace (viz např. rozsudky ze dne 19. 9. 2014, č.j. 4 As 123/2014-33, ze dne 2. 7. 2015, č.j. 9 As 212/2014-21, ze dne 1. 9. 2016, č.j. 10 As 167/2015-35 nebo ze dne 18. 8. 2017, č.j. 5 As 183/2016-22).
- 32 Žalobcem namítané skutečnosti v posuzované věci liberační důvod nenaplnily.
- 33 Skutečnost, že žalobce vycházel z osvědčení o zemi původu vydaných tchaj-wanským úřadem, ani skutečnost, že pro odhalení nesprávnosti údajů bylo nezbytné dlouhé šetření pomocí vysoce specializovaného úřadu Evropské unie, samy o sobě nepředstavují důvod pro liberaci ve smyslu shora citovaného ustanovení, neboť žádným způsobem neprokazují vynaložení úsilí na straně žalobce. Nelze přehlédnout, že žalobce z těchto skutečností pouze dovozuje, že k pochybení mohlo dojít i při vynaložení odborné péče, netvrdí však a neprokazuje, že by žalobce odbornou péči (a veškeré úsilí, které bylo možno požadovat) vynaložil. Ani polemika žalobce se způsobilostí možných kroků, které žalovaný nabídl k vynaložení veškerého úsilí, které lze po žalobci požadovat, aby spáchání správního deliktu zabránil, nemůže být důvodem liberace žalobce, neboť tato polemika žádným způsobem neprokazuje, že žalobce takové kroky učinil a vynaložil veškeré úsilí, které bylo možné požadovat (resp. jakékoli). K vlastnímu úsilí žalobce neuvedl ničeho; namítl pouze, že byl povinen spolehnout se na pravdivost údajů uvedených ve veřejné listině, že k zjištění o nesprávnosti údaje o zemi původu bylo zapotřebí náročného odborného šetření, a

že kroky navržené žalovaným by beztak nepomohly zjistit či ověřit informaci o zemi původu dováženého zboží. Soud se ztotožňuje s žalovaným, že tyto námitky nejsou liberačním důvodem. Tento závěr je též plně v souladu s ustanovením čl. 15 odstavce 2 celního kodexu, jak je citován výše.

- 34 Zpochybňováním kroků nabídnutých žalovaným jako kroků, které by mohly být považovány za vynaložení veškerého úsilí, žalobce de facto namítá, že žalovaný nabídl zcela neužitečné kroky, a tím možnost zproštění se odpovědnosti v zásadě vyloučil. S touto námitkou se však městský soud neztotožňuje. Městský soud vychází z toho, že liberace předpokládá vynaložení úsilí, které jde nad rámec běžné péče při předcházení správnímu deliktu. V posuzované věci bylo obchodováno s rizikovou komoditou a bylo zjištěno, že se vyskytly zásadní rozpory v dokumentaci, kdy v osvědčeních o zemi původu byl jako vývozce uveden subjekt z Tchaj-wanu, zatímco v celních prohlášeních a přiložených fakturách byl jako prodávající uveden subjekt z Číny (tedy za zboží bylo placeno do Číny). Za této situace nebyly kroky nabídnuté žalovaným v napadeném rozhodnutí žádnými bezúčelnými a zbytečnými postupy, ale zcela logickými požadavky. Žalobce přesto zůstal pasivní a skutečný původ zboží žádným způsobem nepověřoval, přičemž k uvedenému došlo opakovaně.
- 35 K námitce, že žalobce byl v rozhodné době povinen nahlížet na osvědčení o zemi původu jako na pravé, neboť šlo o veřejnou listinu a nebyl prokázán opak, městský soud uvádí následující.
- 36 Legální definici veřejné listiny podává ust. § 53 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, podle něhož „*listiny vydané soudy České republiky nebo jinými státními orgány v mezích jejich pravomoci, jakož i listiny, které jsou zvláštními právními předpisy prohlášeny za veřejné, potvrzují, že jde o nařízení nebo prohlášení orgánu, který listinu vydal, a není-li dokázán opak, i pravdivost toho, co je v nich osvědčeno nebo potvrzeno.*“ Z dikce citovaného ustanovení vyplývá, že vyvratitelná domněnka pravosti veřejných listin je aplikovatelná pouze na veřejné listiny vydané orgány České republiky. Pro listiny vydané soudem, notářem nebo úřadem v cizině, které platí v místě, kde byly vydány, za veřejnou listinu, se aplikuje ust. § 12 zákona č. 91/2012 Sb., o mezinárodním právu soukromém, ve znění pozdějších předpisů. Dle něj má taková listina důkazní moc veřejné listiny v České republice, jestliže je opatřena předepsaným ověřením. V posuzované věci z obsahu správního spisu vyplývá, že předmětná osvědčení o zemi původu vydaná tchaj-wanským úřadem nejsou opatřena příslušným ověřením (mělo by se jednat o vyšší ověření úřadu pro zahraniční věci). Předmětná osvědčení tedy nemají povahu veřejných listin a dobrá víra ve správnost údajů tam uvedených není chráněna. Žalobní námitka, že zde platila domněnka jejich pravdivosti, proto není důvodná. Pouze pro doplnění soud uvádí, že v případě veřejných listin je dobrá víra koncipovaná jako domněnka vyvratitelná, může tedy být zpochybněna. V posuzovaném případě existují okolnosti, které objektivně zakládají pochybnost o pravdivosti údajů v osvědčeních o zemi původu z důvodu rozporu s dalšími relevantními dokumenty. Námitka dobré víry v pravdivost údajů uvedených v osvědčení o zemi původu tedy nemůže obstát nejen z formálních důvodů, ale i z důvodů materiálních.

- 37 K námitce, že žalovaný nelogicky argumentuje dobrovolností závazku k celnímu zastoupení deklaranta, městský soud uvádí, že dle kontextu napadeného rozhodnutí byl předmětný argument žalovaného pouze vyjádřením skutečnosti, že bylo na žalobci, zda na sebe vezme rizika související s dovozem rizikové komodity, kdy je v daných obchodních kruzích všeobecně známo uvalení antidumpingového cla na dovoz z Číny, a obcházení povinnosti platit clo prováděním fiktivních dovozů ze států sousedících s Čínou. Žalobci tato okolnost musela být známa tím spíše, že pro svou zkušenost a odbornost získal osvědčení AEO, tj. měl status oprávněného hospodářského subjektu.
- 38 K námitkám neúčelnosti kroků jako je komunikace s deklarantem a jeho dodavatelem, prohlídka zboží, odběr vzorku či podání žádosti o závazné posouzení, městský soud odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí (zejm. str. 8 napadeného rozhodnutí), v němž se žalovaný dostatečným způsobem se vznesenými námitkami vypořádal. Městský soud se s odůvodněním napadeného rozhodnutí ztotožňuje a nemá, co by k němu dodal, neboť by jen jinými slovy opakoval totéž. Městský soud tak pouze stručně rekapituluje, že žalobce žádné takové (ani jiné) kroky neučinil, nedůvodně se spokojil s osvědčeními o původu, nevyužil tedy žádné opatření, které by zabránilo uvedení nesprávných údajů do celních prohlášení. Žalovaným zmíněné kroky přitom soud nehodnotí jako nepřiměřeně zatěžující a na rozdíl od žalobce se nedomnívá, že jsou nezpůsobilé předejít správnímu deliktu. Nelze vyloučit, že by dotazy na deklaranta a jeho dodavatele, prohlídka zboží či odběr vzorku přispěly ke zjištění skutečného původu zboží. Stejně tak nelze vyloučit, že by k zjištění původu zboží přispělo projednání žádosti o vydání závazné informace o původu zboží ve smyslu čl. 33 celního kodexu. Všechny uvedené kroky by pak, i kdyby nevedly k zjištění země původu, v každém případě mohly prokázat míru úsilí vynaloženého žalobcem. Nadto městský soud podotýká, že, jak lze dovodit z kontextu odůvodnění prvostupňového i napadeného rozhodnutí, žalovaný zmínil kroky, které dle jeho názoru žalobce mohl a měl učinit, pouze nad rámec své základní argumentace o spáchání správního deliktu, aby podpořil svůj závěr o existenci reálných a realizovatelných opatření ve smyslu ust. § 52 odst. 1 celního zákona. Není povinností správních orgánů, tedy ani žalovaného, označovat za žalobce důkazy, jaké má provést, aby se zprostil odpovědnosti za spáchaný správní delikt, naopak bylo na žalobci, aby žalovanému, potažmo soudu přestřelil svá vlastní tvrzení a důkazy prokazující vynaložení veškerého úsilí k zjištění skutečného původu zboží. To však žalobce, jak již bylo opakovaně konstatováno, neučinil. Lze tedy uzavřít, že žalobce se odpovědnosti za správní delikt, kterou nese bez ohledu na zavinění, nepodařilo zprostit.
- 39 V druhém žalobním bodu žalobce brojil proti výši uložené pokuty.
- 40 Podle ust. § 48 odst. 4 celního zákona za správní delikt se uloží pokuta do 4 000 000 Kč.
- 41 Podle ust. § 54 odst. 1 celního zákona při stanovení druhu sankce a její výměry se přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání, k jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán.
- 42 Městský soud nejprve obecně konstatuje, že ukládání sankcí za správní delikty je projevem volného uvážení správních orgánů a jeho soudní přezkum je proto již z povahy věci zásadně omezen. Nejvyšší správní soud k tomu v rozsudku ze dne 3. 4. 2012, č.j. 1 Afs

1/2012-36, č. 2671/2012 Sb. NSS, uvedl: „*ukládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva) správního orgánu, tedy v zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje. Na rozdíl od posuzování otázek zákonnosti, jimiž se soud musí při posuzování správní věci k žalobní námitce zabývat, je oblast správní diskrece soudní kontrole prakticky uzavřena. Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání při hodnocení zákonnosti rozhodnutí lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich nebo volné uvážení zneužil.*“ Podle citovaného rozsudku tak není v pravomoci soudu, aby vstoupil do role správního orgánu a sám rozhodl, jaká pokuta by měla být uložena. Z judikatury Nejvyššího správního soudu dále vyplývá, že při posuzování zákonnosti uložené sankce správní soud k žalobní námitce pouze přezkoumá, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil a rovněž, zda uložená pokuta není likvidační (srov. např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 4. 2010, č.j. 1 As 9/2008-133, č. 2092/2010 Sb. NSS, nebo nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 3/02 ze dne 13. 8. 2002 či sp. zn. Pl. ÚS 38/02 ze dne 9. 3. 2004). Jak uzavřel Nejvyšší správní soud ve shora citovaném rozsudku č.j. 1 Afs 1/2012-36: „*(p)ři hodnocení zákonnosti uložené sankce správními soudy není dán soudu prostor pro změnu a nahrazení správního uvážení uvážením soudním, tedy ani prostor pro hodnocení prosté přiměřenosti uložené sankce. Přiměřenost by při posuzování zákonnosti uložené sankce měla význam jedině tehdy, pokud by se správní orgán dopustil některé výše popsané nezákonnosti, v jejímž důsledku by výše uložené sankce neobstála, a byla by takříkajíc nepřiměřená okolnostem projednávaného případu.*“

- 43 Městský soud v Praze po aplikování těchto základních východisek na projednávanou věc musí konstatovat, že pokuta ve výši 300.000 Kč byla uložena v zákonném rozmezí, při dolní hranici zákonné sazby, když hranice pokuty v tomto případě činí 4.000.000 Kč. Výše uložené pokuty byla podle městského soudu v napadeném rozhodnutí precizně zdůvodněna, úvahy žalovaného, který korigoval úvahy správního orgánu 1. stupně zejména ohledně posouzení přitěžujících okolností, byly dostatečně podepřené, nevykazují žádný exces ani prvky svévole.
- 44 Žalovaný nejprve posoudil význam chráněného zájmu; hodnotil jej jako významný. S tím se městský soud ztotožňuje, považuje zájem na tom, aby celním orgánům byly v celním prohlášení poskytovány správné údaje, ze podstatný, a připomíná, že sekundárním následkem správního deliktu bylo nesprávné vyměření cla v řádu milionů Kč. Jako přitěžující okolnost žalovaný hodnotil skutečnost, že žalobce za úplatu poskytuje odbornou činnost – zastupování v celním řízení. Takové hodnocení je podle názoru soudu zcela správné, neboť žalobcova odbornost a zkušenosti mohly a měly mít vliv odhalení nepravdivosti údajů uvedených v osvědčeních o původu. Jako přitěžující okolnost žalovaný dále hodnotil skutečnost, že se jednalo o opakované jednání a k odhalení došlo pouze činnostmi správních orgánů. Také s tímto hodnocením se městský soud ztotožňuje. Namítaná dobrá víra žalobce nemůže na skutečnosti, že k vytčenému jednání došlo celkem ve třech případech, ničeho změnit. Jako přitěžující okolnost žalovaný dále hodnotil dále povahu předmětného zboží, které je dlouhodobě předmětem antidumpingových řízení, přičemž jeho dovozem bez antidumpingového cla bylo možno dosáhnout značné tržní

hodnoty. Jako polehčující okolnost žalovaný hodnotil dobrovolnost uhrazení dlužné částky, malou četnost případů porušení povinností v kontrolovaném období a dosavadní beztrestnost žalobce. Jako polehčující okolnost naopak žalovaný nehodnotil dobrou víru žalobce, neboť v řízení byly zjištěny rozpory mezi údaji o osobě vývozce v osvědčeních o původu zboží a údaji uvedenými na předložených fakturách. Také s uvedeným hodnocením se městský soud zcela ztotožňuje a v podrobnostech odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí (str. 9 a 10), neboť jej považuje za zcela vyčerpávající. Městský soud pouze doplňuje, že vzhledem k neshledání dobré víry na straně žalobce nemůže být úspěšná žalobní argumentace rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003, č.j. 5 A 110/2001-34, dle něž existence dobré víry může mít v případech, kdy se jedná o objektivní odpovědnost, vliv na stanovení výše uložené pokuty.

- 45 K námitce nepřiměřenosti trestu městský soud odkazuje předchozí bod odůvodnění tohoto rozsudku a uvádí, že z jeho obsahu je zcela zřejmé, že se žalovaný vyjádřil ke všem zákonem stanoveným kritériím pro určení výše pokuty, a to celkově ve vztahu ke spáchanému správnímu deliktu. Žalovaný hodnotil závažnost správního deliktu, jakož i okolnosti přitěžující a polehčující. Pokud jde o úvahu o výši sankce, žalovaný vycházel ze zpracované finanční analýzy, dovodil z ní, že výše pokuty není pro žalobce likvidační a není zcela zjevně nepřiměřená jeho majetkovým poměrům. Žalovaný tak dle názoru soudu odůvodnil výši pokuty přesvědčivým způsobem a dostatečně individualizovaně.
- 46 Zákonné rozpětí pokuty, které je široké, má umožnit potrestání jak bagatelních, tak zcela mimořádně závažných správních deliktů podle ust. § 48 celního zákona, a tomu musí odpovídat i úvaha správního orgánu při ukládání pokuty. Městský soud v Praze má za to, že žalovaný zvolil adekvátní výši pokuty při dolní hranici její sazby poté, co řádně posoudil veškeré okolnosti případu a řádně zhodnotil relevantní přitěžující a polehčující okolnosti, přihlédl též k dosavadní správní praxi celních orgánů při ukládání pokut (str. 10 napadeného rozhodnutí). S ohledem na tyto zjištěné skutečnosti městský soud shodně s žalovaným dospěl k závěru, že pokuta nebyla uložena v nepřiměřené výši.
- 47 Pokud jde o námitku nezkoumaných dopadů na podnikatelskou činnost žalobce, městský soud nejprve upozorňuje, že majetkové poměry pachatele deliktu stricto sensu nepatří mezi zákonná kritéria pro ukládání pokut za správní delikty (přestupky). Na tom nic nezměnilo ani přijetí zákona o odpovědnosti za přestupky, podle jehož ust. § 37 písm. g) je nutné v případech právnických a podnikajících fyzických osob zohlednit povahu jejich činnosti – tu přitom žalovaný zohlednil, když z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že k žalobci přistupoval jako k podnikateli a vycházel z finanční analýzy týkající se žalobce. Žalovaný ovšem nebyl povinen přesně poměřovat uloženou pokutu majetkovými poměry a hospodařením žalobce, ale byl povinen zohlednit pouze to, aby uložená pokuta neměla likvidační charakter, jak dovodil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 20. 4. 2010, č.j. 1 As 9/2008-133, č. 2092/2010 Sb. NSS. Z této povinnosti žalovaný nevybočil. Městský soud k tomu doplňuje, že žalobce v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, ani v podané žalobě, ke své ekonomické situaci ničeho bližšího neuváděl. Dle názoru městského soudu za této situace ze správního spisu nevyplývaly žádné indicie, že by snad uložená pokuta mohla žalobce nějak více existenčně zasáhnout. Bylo na žalobci, aby správní orgány za účelem požadovaného posouzení vlivu pokuty na podnikatelskou činnost žalobce upozornil a případně označil, či předložil dokumenty prokazující jeho

ekonomickou situaci a majetkové poměry, neboť v tomto případě pouze na jejich podkladě (či na podkladě důvodného podnětu žalobce) by bylo možné po správních orgánech legitimně požadovat, aby provedly konkrétní zhodnocení ekonomických dopadů uložené pokuty do majetkové a obchodní sféry žalobce. Tímto způsobem však žalobce v průběhu správního řízení nepostupoval a nepředložil žádné podklady, ani neposkytl žádné jiné indicie.

- 48 Městský soud doplňuje, že pokuta je trestem a jedním z jejích aspektů je mj. ekonomicky znevýhodnit ty subjekty, které porušují právní povinnosti, a zamezit tak získání konkurenční výhody na úkor ostatních subjektů působících na totožném trhu (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. 6. 2021, č.j. 15 A 91/2019-47, a ze dne 3. 6. 2012, č.j. 6 A 122/2019-36). Námitka nedostatečného zohlednění vlivu pokuty na podnikatelskou činnost žalobce tedy není důvodná.
- 49 K námitce, že jsou dány důvody pro upuštění od uložení trestu podle ust. § 43 odst. 2 zákona o přestupcích, městský soud uvádí, že je toho názoru, že upuštění od potrestání by v posuzovaném případě nevedlo k důvodnému očekávání, že samotné projednání věci před správním orgánem postačí k nápravě žalobce, neboť z postoje žalobce je zřejmé, že si odpovědnost za přestupek nepřipouští.
- 50 Žalobce městskému soudu navrhl prominutí pokuty pro případ, že by soud nevyhověl návrhu na zrušení napadeného rozhodnutí.
- 51 Ust. § 78 odst. 2 s.ř.s. umožňuje, aby soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, a nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustil od něj nebo jej snížil v mezích zákonem dovolených, a to lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.
- 52 K otázce moderace je ovšem potřeba uvést, že jejím smyslem a účelem není hledání „ideální“ výše sankce soudem namísto správního orgánu, ale její korekce v případech, že by sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí, ale odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce (srovnej: rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č.j. 7 As 22/2012-23). V jiném rozsudku pak Nejvyšší správní soud uvedl: *„Moderační právo soudu je vyhrazeno toliko pro případy zjevného nepoměru uložené sankce vůči rozsahu, závažnosti a následkům deliktního jednání s návazností i na majetkové poměry postihované osoby, pokud se jich důvodně dovolává, a svědčí-li tyto skutečnosti tomu, že se výše uložené sankce vymyká požadavku přiměřeného a spravedlivého postihu“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 4. 2017, č.j. 6 As 248/2016-26). Za zjevně nepřiměřenou přitom zpravidla nebude možné označit pokutu uloženou při spodní hranici zákonné sazby (srovnej: např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, č.j. 6 A 96/2000-62), byť samozřejmě není vyloučeno, aby i takováto pokuta byla s ohledem na mimořádné okolnosti konkrétního případu označena jako zjevně nepřiměřená.

- 53 V nyní projednávané věci byla uložena pokuta v dolní čtvrtině zákonné sazby, z obsahu správního spisu, z tvrzení účastníků řízení ani z žádných soudu známých okolností není zřejmé, že by uložená pokuta mohla být hodnocena jako zjevně nepřiměřená, jak pro použití moderačního práva vyžaduje ust. § 78 odst. 2 s.ř.s. Žalobce k zjevné nepřiměřenosti ničeho mimořádného neuvedl. Proto soud návrhu na prominutí nebo snížení uložené pokuty vyhovět nemohl.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

- 54 Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
- 55 Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 15. června 2022

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.

předseda senátu